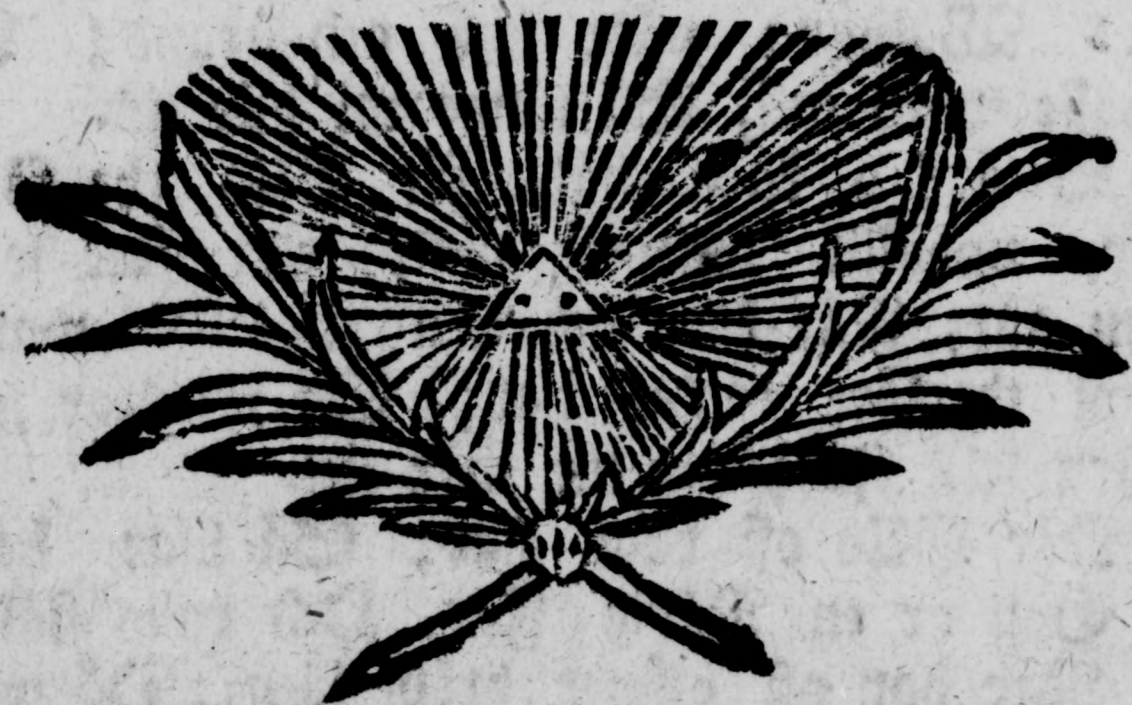

6. GUD hielp oss thenna werld, Så wäl
igenomga, At själen ej blir sward af times
lig åtra; När glaset vårt urunnit är, Tag
oss til Dig o HERRE far! Wi sjunga må et
ewigt lof, Uti Guds Himla Hof.

7. Pris ware tig o GUD Af oss i alla
stund! Högt lofwad store GUD, För Sin
Nad och miskund! Pris ware Gud ännu
en gång; Låt Dig behaga thenna sång,
At wi må sjunga för then rått,
Vårt Consumatum äst.

1728

Twenne nya och Gudeliga Klage-

Siffr,

Den Första:

Öfwer den hårda och bedröfweliga
Tiden, i synnerhet åren 1770, 71
och 72. Men ännu långt swårare
1800 och 1801.

Min GUD jag kommer icke.

Sjunges som: Min själ och sinne låt GUD icke.

Den Andra:

O HERRE GUD se ner icke.

Sjunges som: Förbida HERREN GUD icke.

Besle, tryckt hos Ernst Peter Sundqvist 1801.

Exemplaret kostar 9 runst.

I:

Min GUD jag kommer nu med tårar;
Och faller idmjukt i Din Famn; Åt!
låt igen the drupa sårar, Som hungren vidier
i vårt Land; Ty folket lider nu stor nöd,
Och letar efter dagligt bröd.

2. Små Barnen som på gulfvet lalla; Bes
Plaga med en ymklig qvid, The gamle, som
på kryckor kralla, Har aldrig hört en sådan
tid; Si folket löver af och an, Men ganska
få, som hjelpa kan.

3. När Åltermannen nödgas qvida, At
miskvärt tager öfverhand, Hwad Rola rå the
andre lida, Som bo i Städer och på Land?
Här höres klagan i hvar wd: Och inga me-
del at tilgå.

4. Dwan:

4. Öwanligt måste födan samlas, Af knopp och bark på ömfligt wis, Samt frö och wille såd sammanblandas: Mång' fattig til en daglig hris: Här wandrar folk som sårhop, Och alla föra flagerop.

5. The fattige nödgas bortfälja, sin egendom för ringa pris: Om de för döds skal lif utwälja: at tala så på men'skligt wis; The se sit gods i andras hand, Theröfwer förjer mången man.

6. Men låt den rika ha sin lycka, At samla in i dyran tid: Wi få ej therom illa tycka: En Nabal må han liknas wid, Sin Himmel han på jorden har: Om han får mer thet blir han wahr.

7. O HERRE GUD hielp oss af nåde! Och alla them, som gå om bröd: Fräls oss ifrån all siäls wåde, Som wärkas kan af hungersnöd, Wi har alt sådant wäl förjert; Dock Jesu nådigt på oss tänk.

8. När HERREN gaf oss Säd i Landen: Användes den til öwerflöd; Då tänkte ingen på the banden, Som dragit oss i hungersnöd: Kornet i skeppan war försmädat, och bara brödet war för tørt.

9. Si

9. Si så kan Gud förwandla tider: och wända dem i ka eljud: när wi stor brist på födan lider, Då låra wi först känna GUD: Hans godhet blifwer ej erkänd, Förr än Han warder från oss wänd.

10. De hjertan som nu intet weskna, De m'ste wara utaf sten, När folket utaf hunger blekna, Och swagna bort i merg och ben; Den fattig är, blir fattig mer, Som hwar man ofta dagligt ser.

11. Hvad är orsaken til alt detta, At Gud förminskar så wår del? Jo! skul' Han gå med oss til rätta: Då singo wi se wåra fel, Sonden står mellan oss och Gud, Och hins drar alt wårt böneljud.

12. O! Land! hör på hwad HERREN säger: O Land! o Land! hör HERRENS Ord; Drif bort högfärdens onda seder: Ditt stertan bort af denna jord, Och öfra ej din nästa från, Deß egendom med orätt län.

13. Kom med mig alla Christi lemmar, Hållt alla de, som gå om bröd! Kom låt oss söka til wi finner; Den oss kan hjelpa i wår nöd; Ack! Swea barn af hjertat bed, At GUD ej längre warder wred.

14. At

14. Är jag allen en främling worden? I
Meseck och uti hwar by, Och måste wandra
här på jorden: Uti södrast och smäddn, Så
är jag nödd och söker wist, At Gud wäl
belar all min brist.

15. Är jag ej slagen till Ritsdaler: En sil-
ling och en penning är: får jag ej slagta so-
ra wälsker, En liten fisk är lika får, 109 är
förnögd med Guds Nåd, Han wet helt wist
det bästa råd.

16. Dersöre låter oss åkalla, Och bedja
GUD af hjertans grund: Han wille tänka
på oss alla, Uti sin nåde och misfund: Han
är den stora Jehovah, Som gör den sorgsne
äter glad.

17. Jag ser en kantz utaf Bröd-forgen;
Fast han nu hänger ganska högt: GUD hien-
per wäl ur denna sorgen, När Han allenast
litet drögt, Han, är den rätta Emanuel,
Som föder hwar en trogen själ.

18. Så går åstad I Barn och männer,
Och söker födan hwar I kan; Med iärar
och två toma händer, Med stadig bön I
len an: Hos GUD, som altid wäl
förmår: Uti et troget
Sader wår.

Den Andra:

I.

S HERRE GUD se ner, I nåde til oss
här, af Hjertat wi nu ber; En nöd
den oss thet lär! Lätt up o GUD Sin mil-
da Hand, At wåra må uti wårt land: All
frukt och gröda utan fel, At hwar en får
sin del.

2. GUD hjelpe Swea Land, Med hälsa
frid och ro, At hwar en i sit stånd, Må ro-
ligt sammanbo; GUD hjelpe Skeppen i sin
hamn: Wälsigna både sjö och strand; At
uppehälle wåra må, Så länge wi här gå.

3. Betänk o kära själ, At GUD the för-
ra är, uphållit hastwer wäl, At folk som
här nu går, När korn och win tillräckligt war,
Om wi thesöre tackat har; Så fructar jag
at wåra fel, Förhåller nu wår del.

4. När GUD oss risat har; Så lifar han
igen: Han är en Nädig Far, Och ewig själ-
wärn: När han oss gifwer bröd igen, Då wet
wi bäst at tacka den, Som thet oss har af
nåd förlånt, fast wi thet ej förtjent.

5. Thertöre lär oss nu, Med en allmänlig
bön, Anhålla hos wår GUD, At thes
gifwer dån, Mot klara Himlens höga borg,
GUD lindra wille thesna sorg; Så skal wi
lofwa GUD med frögd, Af hjertat wäl förs-
nögd.

6. GUD

Den